

portal

Impugnar el règim del 78

Teresa Jordà

Diputada d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats

@TeresaJorda

La transició espanyola, entre moltes altres coses, va estar marcada per l'anomenat «soroll de sabres» a les casernes. Les reformes democràtiques no eren acceptades pels militars franquistes i els hi explotava el cap quan pensaven en la legalització del PCE o en l'incipient desenvolupament de l'Estat de les autonomies.

La política sempre ha estat condicionada pels poders fàctics. Als segles XIX i XX eren els militars i l'església; a ple segle XXI, i desacomplexadament, qui ha pres el relleu són els jutges. Avui és precisament el poder judicial el qui actua, no només per condicionar de ple les decisions polítiques, sinó també per degradar la democràcia. Tot això no ho fan sols: ho fan i ho poden fer alimentats per la impunitat del PP i el to gens combatiu del partit de Ferraz, acompanyats, encara, per una brutal ofensiva d'una Conferència Episcopal amb menys fidels però amb més ràbia.

Espanya s'ha concebut i construït com una Gran Castella. És l'Espanya que es resumeix amb la frase: «*En España en español*». Una frase que indica la supremacia d'una de les nacions que compona l'Estat sobre la resta de na-

cions. És també l'Espanya de l'Íbex-35. Perquè Espanya és concebuda com una Gran Castella a tots els nivells, no només en el nivell cultural i lingüístic, també pel que fa a les infraestructures, a l'economia o a les polítiques socials.

La sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut marca un abans i un després. Una norma refrendada per una immensa majoria del poble de Catalunya i que aquest Tribunal va esquarterar erigint-se en alguna cosa semblant a un poder neoconstituent per fixar el model d'organització estatal. El 18 de febrer 2006 centenars de milers de persones es manifestaven a Barcelona en defensa del dret a decidir del poble català. Una manifestació que tindria la seva continuïtat en una nova mobilització el 10 de juliol de 2010, en resposta a la sentència. Aquest cicle de mobilitzacions culminaria amb la gran manifestació independentista de la Diada de 2012, un accelerador trepidant del que coneixem com el 'Procés'.

Paral·lelament, en el 2011 una convocatòria a través de les xarxes socials a les places de ciutats com Madrid o Barcelona i protagonitzada per joves cansats de no tenir futur i desencan-

tats amb el sistema, va esdevenir un moviment transformador de la democràcia a l'Estat espanyol i una mostra de la indignació de la societat contra el règim del 78.

Ambdós moviments són fills d'un mateix moment d'impugnació del règim i d'unes problemàtiques que s'expressen, amb propostes diferents, amb un gran clam de sobirania.

El cert és que tant el 15M com l'1 d'octubre han desbordat el règim del 78 i han posat davant del mirall un Estat en crisi i també la seva Monarquia. Un règim constitucional fonamentat en l'alternativa de dos grans partits que a dia d'avui no tenen projecte per Catalunya ni respostes a les necessitats vitals de la majoria de la ciutadania.

El règim trontolla però no es trenca, el bipartidisme espanyol no el vol trencar i el manté a clau i forrellat entre quatre parets de granit compartides: el capitalisme rendista, la democràcia limitada exercida cada quatre anys, la unitat d'Espanya i la Monarquia. Si tot això no es posa en risc, l'estatus quo segueix bategant. Només pot trencar-lo tot allò que impugni aquest formigó armat. ■